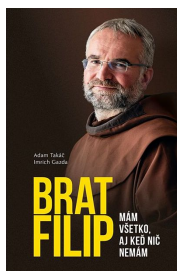

Adam Takáč & Imrich Gazda

Brat Filip: Mám všetko, aj keď nič nemám

Postoj Media, s. r. o., 2024

• 31

Nespokojnosť je sama osebe dobrá vec, je to motor k niečomu a objektívne lepšiemu. Bolesť a kríza môžu byť zdrojom sily uskutočniť niečo nové. Pretože kým o niečom len v pohodlí premýšľame, nič sa neudeje. No keď príjde bolesť a kríza, až to človeka chytí za pačesy, vytrhne z rutiny a on vie, že už nemôže inak, len jednoducho niečo urobiť, zmeniť.

• 88

V jeden večer pozeral náš gvardián správy (...). Išla v nich akurát reportáž o našej službe záchran, v ktorej som sa nechtiac usvedčil, keď som reportérke povedal, že práve máme ubytovaných asi sedemdesiat ľudí. Gvardián si ma zavolať a vraví: „Nedohodli sme sa na päťdesiatich?“.

Úprimne som chcel [tento počet dodržať], ale všetko sa dialo postupne. Prišli dve staršie ženy v zúboženom stave a povedali, že sú sestry. Vnútri bolo podľa zoznamu akurát štyridsaťdeväť ľudí. Mal som teda jednej povedať „ty pod“ a tej druhej „ostaň vonku“? Tak dobre, podte obe.

Odchádzal som už spať a zrazu prišli ďalší. Hovorím si: „No dobre, keď sa ich zmestí päťdesiatjeden, zmestí sa aj päťdesiatštyri.“. A takto to narastalo. Predstavení to vyhodnotili ako moju svojvoľnosť a neposlušnosť.

• 157

(...) Peniaze ako symbol osobnej slobody patria iba tomu jedincovi, ktorý je ochotný a schopný zaangažovať sa celou svojou bytosťou do sebarozvoja a pohnúť pritom rozumom a kostrou. Napríklad pre závislého človeka sú peniaze to, čo potrebuje najmenej.

Ale aj keď nie je človek závislý a systematicky dostáva financie zadarmo, zdegeneruje a stratí sociálne zručnosti a návyk pracovať. Peniaze potom takéhoto človeka držia na ulici ako bezdomovca. (...)

• 159

(...) Dajme bacha na zdeformovanú františkánsku jednoduchosť, ktorá býva vykresľovaná kvietkami, zvieratkami, vetvičkami a slniečkami. To sú naivné legendy, na ktorých neraz fičali aj niektorí mladí františkánski adepti. Tá sladkosť ich však čoskoro prestala naplňať, rýchlo sa minula.

František bol muž činu, no najmä to bol muž bolesti, ktorý poznal slabosť. Kedy-tedy kontemploval o prírode, ale to, čo skutočne musel priniesť na oltár svätosti, bola predovšetkým jeho zmysluplná bolesť v čase, keď sa rozhodol objasť Kristov kríž, ale aj v čase, keď sa rozhodol spolu s ním ho niesť.

• 160

Cirkev (...) ponúka rôzne cesty. Niektorí môžu byť „charifák“, iní „godzoňák“, iní zasa misionár alebo „ruženčiar“. Každému, čo mu je blízke. Lebo cirkev je complexio oppositorum, teda celok protihľadostí. Zmestí sa do nej všetko, čo vedie k Bohu. Tých ciest je v podstate toľko, koľko je ľudských duší.

Nemám výhrady voči rôznym prúdom v cirkvi. Mám skôr výhrady k nátlakovosti nositeľov niektorých prúdov, ktorí popierajú tých druhých a svoju cestu vyhlasujú za jedinou správnu. (...)

- 164

My to tu vždy chceme akosi umelo udržiavať v starých koľajach, kde sme neohrození a zároveň rozumieme nášmu životu. Ale sled udalostí vo svete ide svojou cestou a smeruje k nášmu prevalcovaniu. Nezabráname tomu. Alebo teda zabráname, ale inak ako hrubou silou.

Lebo keby aj státisíce ľudí okolo mňa boli maxiálni pohanovia s najviac oplzlými prejavmi, aké si len možno predstaviť, môj život verného kresťana má byť protiváhou voči tejto mase, pevným bodom v tejto lavíne oplútia hodnôt evanjelia.

- 166

(...) Vyrušuje ma, že ani v čase najväčšieho eldoráda Mečiara či Fica nebúšili do týchto politikov tak ako do Matoviča a jeho vlády. Hoci som ho nikdy nevolil, považujem to za nefér.